

LV. VNITŘNÍ A VNĚJŠÍ

Písmo svaté:

Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Podobáte se obíleným hrobům, které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty. (Mt 23, 27)

Pravý žid je ten, kdo je jím uvnitř, s obřízkou srdce, která je působena Duchem, nikoli literou zákona. Ten dojde chvály ne od lidí, nýbrž od Boha." (Řím 2, 29)

Neboť pravá obřízka jsme my, kteří duchem sloužíme Bohu, chlubíme se Kristem Ježíšem a nedáme na vnější věci. (Fil 3, 3)

Katechismus:

Aby vnější oběť byla ryzí, musí být výrazem duchovní oběti: „Mou obětí, Bože, je zkroušený duch..." (Ž 51,19). Proroci Staré smlouvy často pranýřovali oběti konané bez vnitřní účasti a oddělené od lásky k bližnímu. Ježíš připomíná slova proroka Ozeáše: „Milosrdenství chci, a ne oběť" (Mt 9,13; 12,7). Jediná dokonalá oběť je ta, kterou Kristus přinesl na kříži, aby se bezvýhradně obětoval lásce Otce a za naši spásu. Spojíme-li se s jeho obětí, můžeme učinit ze svého života oběť Bohu. (čl. 2100 KKC)

Text k prohloubení meditace:

Dnešní katecheze má téma: „vnější a vnitřní". Z běžného života máme zkušenost, že něco, co se jeví navenek, může být uvnitř jinak. Jablko, které se navenek zdá krásné, může být uvnitř shnilé. Abychom věci mohli vidět „uvnitř", nahlédnout do nich, musíme k tomu použít prostředky – u jablka nůž, kterým ho rozřízneme, u věcí např. mikroskop, kterým nahlédneme do podstaty věci. Jak není jednoduché ve hmotném světě vidět věci uvnitř, tak je mnohem složitější vidět duchovní skutečnosti zevnitř. Vlastně bez daru Ducha Svatého to není člověku možné. Člověk sice může i bez víry odhadovat, domýšlet, docítovat duchovní skutečnosti – např. co si kdo myslí, co chce, jaký je jeho úmysl – ale nemůže ho znát. Ani d'ábel jako padlý anděl, vyšší inteligence, než má člověk, nezná úmysly člověka a nevidí do jeho srdce. Jak říká prorok Jeremiáš: *„Záludné je srdce, víc než vše jiné, stěží polepšitelné, kdo je pozná? Já, Hospodin, zpytuji srdce a zkouším ledví, abych dal každému podle jeho chování, podle ovoce jeho skutků."* (Jer 17, 10). Ježíš často odhaloval pokrytectví farizeů, kteří se vyznačovali tím, že dělali i náboženské skutky, aby dobře vypadali před ostatními. Proto, aby dobře vypadali, dokázali stát na rozích ulic, sypat si na hlavu popel a okázale se modlit, dávat desátky, dávat do pokladnice velké obnosy, a to vše proto, aby je měli druzí ve vážnosti. Naproti tomu chudá vdova, která dala dva haléře, všechno co měla, byla Ježíšem oceněna, že dala víc, než všichni ostatní, protože dala Bohu všechno a z lásky, tj. nebyl v ní rozpor mezi vnějším a vnitřním. Křesťan, aby byl skutečným křesťanem, tj.

učedníkem a následovníkem Krista, nemůže mít v sobě rozpor mezi tím, jak vypadá před světem a jaký je uvnitř. „Vypadat“ a „být“ musí být u křesťana v jednotě. Na co hledíš více? Na vnější nebo na vnitřní? Chceš být chválen druhými, nebo dělat radost Ježíši? Je pro tebe důležitější dělat radost Ježíši? Pokud v životě křesťana převažuje to „vnější“ – vypadat před druhými dobře, je jistě v jejich životě alespoň kvas pokrytectví, ne-li pokrytectví samé. Kdo má tento kvas farizejství, má za to, že je lepší, než ti druzí, jak o tom hovoří Ježíš v evangeliu, když předkládá podobenství, jak farizej přišel do chrámu a řekl: *„Pane, děkuji ti, že nejsem jako ti druzí. Platím desátky... nejsem jako tento celník“*. Zatímco celník se modlil pokorně a byl vyslyšen Pánem. Je snadné, aby člověk, u nějž převažuje snaha „vypadat dobře před druhými“, posuzoval ostatní. A samozřejmě tento člověk předpokládá, že je zase posuzován od druhých. Jistěže chce být posuzován jako ten, kdo je schopný, výborný, společenský atd. Tento duchovní stav ale vede člověka do úzkostí, obavy, že druzí ho nebudou dobře posuzovat, a proto se stane podezřívavým a zvědavým. Pokud taková osoba žije ve společenství, tento její stav podezřívavosti a pokrytectví zamoří všechny ostatní vztahy, a to nejen teoreticky a duchovně, ale i prakticky, jelikož tato osoba se považuje za lepší, než jsou jiní, proto nalézá ospravedlnění, že jí nejsou hodny některé nižší práce či služby. Posuzuje, chce být posuzována, miluje svůj nesoulad mezi zdáním a bytím. Tento stav je těžké demaskovat, protože tyto osoby mají hned velmi inteligentní výmluvu, proč něco nemohou udělat, a pokud se přeci jen nějaký nesoulad objeví před druhými, tak si ho omluví tím, že přece dělají všechno, co mohou a že to jinak nejde. Naproti tomu stojí svědectví Eleazara (2 Mak 6, 18-31), který, přestože mohl budit zdání poslušnosti králi a přestoupení Zákona, zůstal pravdivý a raději podstoupil smrt. Záliba ve „vnějším“, o níž jsme hovořili výše, se může zdát jako drobnost, ale je to jako mnoho malých dírek v lahvi, které způsobí, že obsah vyteče ven a v člověku, který je touto pomyslnou lahví, zůstane uvnitř jenom egoismus, marnivost, arogance a domýšlivost. Můžeme tedy závěrem konstatovat, že na prvním místě stojí „vnitřní“ (tj. láska k Bohu), ale že je neméně podstatné „vnější“. Popírat jedno nebo druhé by bylo rovněž špatné. Přednost má mít „vnitřní“ a „vnější“ má sloužit ke svědectví vnitřního.

Předsevzetí:

Budu usilovat o pravdivost mezi svým nitrem (tj. mezi tím, jaký skutečně jsem) a vnějšími projevy (jak na druhé působím), aby v nitru přebýval Pán a z jeho přítomnosti vycházely navenek dobré a láskyplné činy.

Myšlenka na závěr:

Dnes svět potřebuje tebe - Kristova věrného svědka, který nejen budí zdání dobrého křesťana, ale také jím je. (Mons. P. Galeone 20. 3. 2009)

Termín adventní duchovní obnovy pro mladé: 4.–6. 12. 2015 v Břežanech. Přihlásit se můžete na facebooku nebo emailu: spolotcepia@gmail.com

Katecheze a další informace nalezneš: <http://spolotcepia.signaly.cz/>
 odkaz na facebook: <https://www.facebook.com/groups/1667853970138756/>